

Νά ταν ή θάλασσα γυαλί, νά κύλαγα λεμόνι,
 νά σέ γραφα τὰ πάθη μου, νά μ' ἄφηναν οἱ πόνοι.
 Λιλή σου γιὰ λιλή σου, γιὰ λεμονιάς κλωνί,
 γιὰ μαντζουράνας φύλλο, γιὰ ἄσπρο γιασεμί.

Τὸ ξέρει μόνη ὁ παθὸς κι ὄχι κανέννας ἄλλος,
 πὼς τῆς ἀγάπης ὁ καημός, εἶναι καημός μεγάλος.
 Σὲ ἀγαπῶ πουλί μου, δὲν εἶναι ψέματα,
 τὸ λέν καὶ τ' ἀηδονάκια, κάτου στὰ ρέματα.

6. Ὁ Κεφαλωνίτης.

Ἕνας Κεφαλωνίτης, ἀπ τὴν Κεφαλωνιά,
 τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε δὲν ἦταν στὴ δουνιά.
 Ρωλόγι κρομμυδένιο, ἀλυσίδ' ἀπὸ βουρλιά,
 καπέλλο τσατζαλένιο, ζουνάρ ἀπὸ τσαλιά,
 πουκάμισο λαπατένιο, βρακί πο λιγαριά,
 καὶ φόρεμα χαρτένιο, παπούτσια ἀπὸ σκοινιά.

7. Ἡ γαλανή.

(Συρτός)

Τί μ' εἶπες καὶ δὲν τό καμα, Γαλανή, Γαλατιανή,
 τί μ' εἶπες κι εἶπα ὄχι, Γαλανή, τράβα σπαθί,
 καὶ μ' ἔχεις καὶ μὲ τυραγνεῖς, Γαλανή, Πουβατιανή,
 σὰν τὸ πουλί στὸ βρόχι, Γαλανή, εἶσαι καὶ ξαθή.

Ἀναστενάζω βγαίνει ἀχνός, Γαλανή, Σηλυβρινή,
 καὶ μέσ' αὐτὸ βράζ' ὁ πόνος, Γαλανή, ποῦ σὲ πονεῖ;
 κι ἀπ τὸν καιρὸ ποῦ σ' ἀγαπῶ, Γαλανή, Λαγοθηριανή,
 ἐπέρασ' ἕνας χρόνος, Γαλανή, βγάνε φωνή.

Τὸ ἄχ εἶναι τὸ κέρδος μου, Γαλανή, σκύλα Μετρηνή,
 τὸ βάχ ἡ πλερωμή μου, Γαλανή, πὼς δαγιαντᾶς;
 καὶ μὲ τ' ἀναστενάγματα, Γαλανή, Ἀρισιανή,
 θὰ ἔβγη καὶ ἡ ψυχὴ μου, Γαλανή, δὲν μ' ἀπαντᾶς;

Ἀπὸ τὰ καταφρόνια σου, Γαλανή, ἀπ τὴ Μεσηνή,
 καὶ τὴν δροπὴ τοῦ κόσμου, Γαλανή, πὼς νὰ στὸ πῶ;
 θὰ βγάλω τὸ μαχαίρι μου, Γαλανή, σκύλα Ξαστερνή,
 νὰ σκοτωθῶ ἀτός μου, Γαλανή, κόμα σ' ἀγαπῶ.

8. Τῆς χήρας ἡ κόρη.

—Δὲν σοῦ εἶπα, χήρας κόρη,
στὸ γιαλὸ μὴν κατεβῆς,
κι ὁ γιαλὸς κάμνει φουρτούνα,
καὶ σὲ πέρνει καὶ διαβῆς ;

—Κι ἂν μὲ πάρη, ποῦ μὲ πάει ;

—Κάτω στὰ βαθιὰ νερά.

—Κάμνω τὸ κορμί μου βάρκα,
καὶ τὰ χέρια μου κωπιὰ,
καὶ τὸ παλιοφούστανό μου
κάμνω καραβιοῦ πανιά.

9. Ἡ χήρα.

Ἀκούσετε μωρὲ παιδιά,

τί ἔπαθε μιὰ χήρα,
ἔχασε τὸ μαντήλι της,
καὶ εἶπε γὰρ τὸ πῆρα.

— Χήρα κακομοίρα,
ἐγὼ δὲ σοῦ τὸ πῆρα.

Ἄν ἴσως καὶ τὸ πῆρα γὰρ,
ν' ἀδικοθανατίσω,
νὰ κρεμαστῶ στὰ λάχανα,
νὰ πέσω στὰ μαρούλια,

νὰ μὲ πετροβολήσουνε,
μ' αὐτὰ καθερισμένα,
νὰ σπᾶσουνε τὰ δόντια μου,
μ' ἀστράγγιχτη μυζήτρα.

10. Ἡ Μαριόγκα.

—Ἐλα Μαριόγκα μὲ στὸ νερό,
κι ἐγὼ στὴ βρύσι καρτερῶ,
νὰ σὲ τσακίσω τὸ σταμνί,
νὰ πᾶς στὴ μάννα σ' ἀδειανή.

Κι ἂν σὲ ρωτήσ' ἡ μάννα σου;

—Μαριόγκα ποῦ εἶν' ἡ στάμνα σου ;

—Πές— Μάννα στραβοπάτησα,
κι ἔπεσα καὶ τὴν τσάκησα.

—Δὲν εἶναι στραβοπάτημα,
μόν' εἶν' ἀγάπης τσάκισμα.

Στὴ γειτονειὰ μᾶς νοιώσανε.

—Μάννα μὲ τὰ χιόνια λυώσανε.

—Τὰ χιόνια τὰ λυωσε ἡ βροχή.

—Ὡς πότε ἡ ἔρμη μοναχή ;

—Κόρη μου νὰ συμμαζωχτῆς,
σὰ θές νὰ καλοπαντρευτῆς.

—Ἀχ μάννα μὲ, πῶς νὰ σὲ τὸ πῶ ;
ἐγὼ τὸ Γιάνκον ἀγαπῶ.

—Νὰ στόνε δώκω κόρη μου,
Φνάνι νὰ σὲ θέλῃ τ' ἀγόρι μου.